

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

IN NEDERLAND 60 Cts

N^R 2

32 KLEUR-BLADZIJDEN

In dit nummer ons volledig tekenverhaal :

DE GEBROEDERS WRIGHT !

VOORUIT MAAR ! HIJ KIJKT NIET !

DE GEBROEDERS WRIGHT

door A. Weinberg

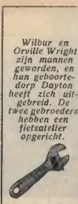

Zo'n rakkers ! En hoe zien jullie kleren er uit ? Nu begrijp ik waar mijn laken voor gediend heeft !

Wilbur en Orville Wright zijn mannen geworden, en hun geboortedorp Dayton heeft zich uitgebreid. De twee gebroeders hebben een fietsatelier opgericht.

Op een morgen in de maand augustus van het jaar 1896 voert Orville een herstelling uit...
Hebben jullie dat gezien ?

De Duitser Otto Lilienthal is verongelukt met het zweefvlieguitg dat hij had uitgevonden !...
Ja, we hebben sommige van zijn artikels over vliegende mensen gelezen.
Arme kerel !

Voel je er niets voor, Wilbur, een zweefvliegtuig te bouwen en te vliegen ?
Je weet toch wel dat ik daar reeds lang van droom !...

Enkele maanden later...
Maxim en Langley geloven dat het mogelijk is te vliegen met een motor.
Maar eerst moet men kunnen zweven, en zich richten zonder motor. Pas daarna...

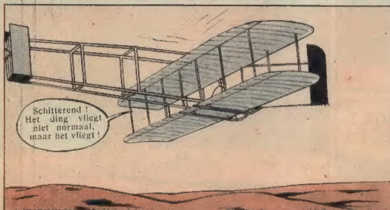

Maanden zijn verlopen. De gebroeders Wright zijn er in geslaagd een zweefvliegtuig te bouwen. Voor hen begon de verovering van het luchtruim...

Ik geloof dat het ding in orde is !
Nu moeten we nog zandheuvels vinden in een streek waar constante winden zijn.

De twee pioniers hebben eindelijk hun kamp opgeslagen te Kill Devill, een klein vissersdorpje.
Het schijnt dat die twee gekken willen vliegen met dat stuk speelgoed.

Drie dagen later...
Ik heb vier sterke kerels nodig om het toestel de helling af te trekken.

En enkele minuten later...
HIJ VLIEGT !

Schitterend ! Het ding vliegt niet normaal, maar het vliegt !

Wilbur stapt uit, en Orville vliegt op zijn beurt met het zweefvliegtuig...
Hij vliegt nog langer dan ik !...

Maar plots...
Ho ! Hij daalt ! Hij valt !... ORVILLE !...

De twee broers zetten zich hardnekkig aan het werk en brengen de twee daarop volgende weken ontelbare uren door in zweefvlucht. Ze bereiken zelfs een rekordafstand van tweehonderd meter.

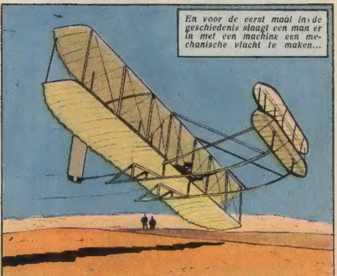

Diezelfde dag nog, tijdens de derde vlucht, bleef Wilbur 59 sekonden boven de grond en legde een afstand van 255 m af !

De uitvinding werd aangeboden aan het ministerie van Landsverdediging te Washington...

Er wordt weer eens een vliegtuig aangeboden !...

Al deze kerels zijn maniakken of intriganten !

En nochtans legt de vogel op 5 oktober 1905 een vlucht van 38 minuten af (39 km). Dit rekord werd slechts drie jaar later gebroken...

Jaren lang blijft de geniale ontdekking onbekend. Pers en publiek interesseren zich nog steeds niet voor het vliegtuig. Maar op zekere dag in het jaar 1908...

De flegmatieke Amerikanen worden te Parijs onthaald op bewondering en ironie.

Het toestel werd ondergebracht in een loods op het paardenwedrenveld van Hanaudrières.

De wind blijft ongunstig. Intussen bouwen de gebroeders een eigenaardig toestel om hun machine de lucht in te schieten...

Volgende week: ZO WERD EEN HELD BELACHELIJK GEMAAKT

Einde

ONDER ONS VERMA

DE HANDSCHOENEN

GOEIE morgen, Frans. Hoe gaat het er mee? Je hebt daar een paar mooie handschoenen.

— Die heb ik gestolen!

— Toch niet waar zeker?...

— Ja wel!

En Frans vertelde me dat hij vóór enkele weken aan een werkkamp had deelgenomen, en dat het toen zo bitter koud was, dat zijn handen bijna bevroren. Hij had toen om handschoenen gevraagd, maar had die niet gekregen. Hij had toen een paar handschoenen gevonden in de kleedkamer, en die maar genomen...

— En je hebt die behouden? Vond je, dat je dat óók mocht doen?

— En waarom niet?

Ik bevond me daar voor een jongen die trachtte zich zelf te overtuigen, alhoewel hij in de grond wel wist dat wat hij gedaan had, ongeoorloofd was.

Die manier van denken en doen is jammer genoeg maar al te zeer verspreid. Men zegt bij zich zelf: « Die kerel heeft veel geld, veel meer dan hij nodig heeft. Ik heb er geen. Als ik nu van hem wat geld neem, doe ik toch geen kwaad?... » Anderen zeggen: « Die jongen heeft twee pennemessen, en ik heb er geen. Dat is niet rechtvaardig! Als ik nu één van die twee pennemessen neem, heb ik toch geen kwaad gedaan! » En zo gaat het maar verder...

Men vergeet één ding: wanneer iedereen niet eerlijk is, ontstaat er onmiddellijk een algemene verwarring. Orde en eerlijkheid zijn noodzakelijk, en het is ons eigen belang dat iedereen ze eerbiedigt.

Indien ik de handschoenen van mijn kameraad steel, bestaat er geen enkele reden meer waarom hij niet één van mijn twee pennemessen zou nemen, enz...

Indien iedereen maar doet wat men zelf goed vindt, moet men ook dulden dat de anderen zich even zo gedragen. En stel je eens voor wat een wanorde er dan zou ontstaan!

Daarom heb ik dan ook aan Frans m'n mening gezegd en hem verklaard dat hij de handschoenen zo spoedig mogelijk moest terugbezorgen!

Kuifje

WAT MOET JE DOEN OM LID TE WORDEN VAN DE KUIFJE'S CLUB?

1. Schrijf me een briefje waarin je me je volledige naam en adres geeft alsmede je geboortedatum;
2. Voeg hierbij een pasfoto:
3. INDIEN JE GEEN ABONNE

BENT, moet je voor de kaart 10 F. betalen (in postzegels of door storting op P.C.R. 1909.16 van KUIFJE-Brussel; vergeet niet op 't strookje te vermelden: VOOR DE KUIFJE'S CLUB.

4. Als abonné is de inschrijving gratis; deel me dan echter je abonnementsnummer mee.
5. Het kenteken is gratis in de twee gevallen. Ik hoop je weldra als lid te mogen verwelkomen!

LEES « KUIFJE » IEDERE WEEK!

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

— F. Weidema, Steenstraat, 13a, Arnhem, Holland, *zou graag willen korresponderen met een jongen van een jaar of twaalf, liefst uit Duitsland, Zwitserland, Frankrijk of België, die eveneens belangstelling heeft voor de aardrijkskunde van Europa.*

— Pierre Robillard, 557, Curé-Cadoury, Jollette, Québec, Canada, *wenst postzegels te ruilen met een jongen van 15 à 16 jaar. Men schrijve hem in het Frans.*

— Ruy Carlos B. Rodriguez, Caixa Postal 1225, Luanda, Angola, *wenst te korresponderen met een Engelse lezer van 14 à 16 jaar.*

— Marcel Cnops, Oude Sint-Gommarusstraat, 37, Mechelen, *is veertien jaar oud, en wil briefwisselen met Hollandse, Franse, Duitse of Engelse lezers.*

— Antonio Rosa Damasio, rua Actor Joas Rosa, Nº 15 3º Lissabon, Portugal, is dertien jaar oud, en zou in het Frans willen korresponderen met Kuifjeslezers.

— Maria Cecilia Pereira Serrad, rua de Sasaiva de Cawalho, nº 145 2º E. Lissabon, Portugal, *zoekt een pennevriendin van 13 jaar.*

KUIFJE IN PORTUGAL

NIET alleen in België en Holland vechten de jongens voor ons blad, maar tevens in Portugal. Onlangs kregen we een brief uit Lissabon van onze vriend Antonio Damasio die schrijft:

« Beste Kuifje, ik ben een trouw lezer van uw blad, en vind dat het het beste is van alle jeugdbladen.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

WAT ZIJ DOEN ZOU

PAPA tot zijn dochtertje: Wat zou je doen, kleine meid, als je veel geld zou hebben ?

Klein meisje: Dan zou ik een sneeuwwit kleed kopen, witte schoenen en een witte hoed.

Papa: En dan ?

Klein meisje: Dan zou ik dat wit kleed, die schoenen en die hoed eens lekker vuil maken !

★

Jantje: Papa, er zit een vlieg op het plafond.

Papa: zet e. je voet op !

★

PIET en Pieter redetwisten ernstig over het probleem of de maan al dan niet bewoond is. Piet zegt dat ze bewoond is en Pieter beweert dat er geen levende ziel huist. Het is Pieter die het laatste en doorslaande argument vindt :

— En als ze bewoond is, domoor, waar moeten die mensen dan heen als het halve maan is ? En wat doen ze als de maan in eerste of laatste kwartier staat ?

EEN AMERIKAAN EN EEN BELG

TWEE piloten pochen tegen elkaar op. De eerste is een Amerikaan, de tweede een Belg.

— Weet jij wat Amerika gaat doen ?

— Neen, dat weet ik niet !

— Een pijpleiding aanleggen van Mars naar de aarde om de « parfumbronnen » van Mars af te tappen !

— En weet jij wat mijn land gaat doen ?

Neen !

— Wel, de Belgische Wielerbond zal de kring van Saturnus kopen om er een wielerbaan op aan te leggen !

(Dit grapje werd ingezonden door Hugo Metdepenning van St-Niklaas.)

★

VEROORDEELD OM TE ZITTEN

Directeur van de gevangenis tot veroordeelde: Kan je niet opstaan als ik tot je spreek ?

Gevangene: Ik werd veroordeeld om twee jaar « te zitten », niet om te staan !

★

ZO MAAKT MEN EEN VISNET

Suske: Weet jij hoe men een visnet moet maken ?

Bolleke: Ja. je neemt een hoop gaatjes en je bindt die met een touw aan elkaar.

— Ha !... Zie je wel dat er aan deze vulpen wat hapert...

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE ONDANKBAAR?

JE mag niet ondankbaar wezen. Het volstaat niet slechts eenmaal in het jaar, omdat zulks de gewoonte is, zijn dankbaarheid uit te drukken. Men moet het echter minder doen in woorden dan wel in daden! Heb nu en dan kleine attenties die voor je dankbaarheid getuigen.

	Ja	Neen
1. — Meen je dat alles wat men voor je doet, je van rechtswege toekomt ?	....	....
2. — Vind je het maar natuurlijk dat anderen je helpen of voor je werken ? . . .	....	....
3. — Zeg je slechts « dank je » uit beleefdheid ?	....	....
4. — Vergeet je heel vlug de dienst welke men je heeft bewezen ?	....	....
5. — Aanvaard je het feit dat iemand een offer brengt om je plezier te doen ? . .	....	....
6. — Gebeurt het, dat je je slecht karakter toont op het ogenblik dat je een mooi geschenk ontvangt ?	....	....
7. — Studeer je slechts omdat je het moet ?	....	....
8. — Weiger je een vriend te helpen die je nochtans een dienst heeft bewezen ? . .	....	....
9. — Breng je heel wat kritiek uit op je meesters en vergeet je, dat je zonder hen niets zou leren ?	....	....
10. — Ben je soms boos omdat het geschenk dat je kreeg naar je mening, niet goed genoeg is ?	....	....
11. — Bedank je nooit voor de mooie vakantie die je hebt kunnen doorbrengen ? . . .	....	....
12. — Je hebt bij familie of kennissen een aangenaam week-end doorgebracht, neem je afscheid zonder een woord van dank ? . .	....	....
Totaal . . .	....	....

NIET MOGELIJK !

EEN politieagent houdt een automobilist tegen en vraagt :

— Hebt u niet gehoord dat ik riep ?

— Neen, mijnheer.

— Hebt u dan mijn fluiten niet gehoord ?

— Neen, mijnheer !

— Maar hebt u dan niet gezien dat ik u een teken gaf ?

— Neen, mijnheer.

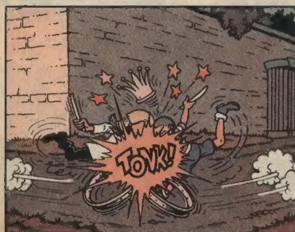
— Oef ! Dan ken ik mijn stiel niet meer en ga naar huis !...

— De chef vraagt of u een paar kruidnagels zoudt willen eten...

JE VINDT DE ANTWOORDEN OP DE TEST OP BLADZIJDE 31

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Het Leven van KAREL DE GROTE

TEKST VAN CHAD VARAH TEKENINGEN VAN NORMAN WILLIAMS

PAUS Stephanus II heeft Pepijn de Korte tot koning van de Franken gekroond. Deze laatste zal de heilige stoel verdedigen tegen de Longobarden. Karel, de zoon van Pepijn, zegt dat hij eens de wereld zal veroveren met zijn ruiterij. Intussen mag hij met zijn vader meegaan om de Longobarden te bevechten. Ze zijn te Dora aangekomen en zien het leger van de Longobarden...

De strijd wordt hevig en Karel weert zich als een leeuw

Als Karel terug keert naar eigen rangen, ziet hij de Longobard niet, die dreigend op hem toekomt.

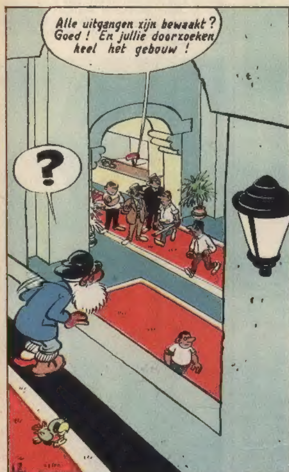

(Wordt voortgezet.)

KAPITEIN GRIJZEBAARD

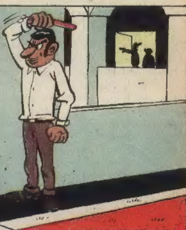
DOOR R.Macherot

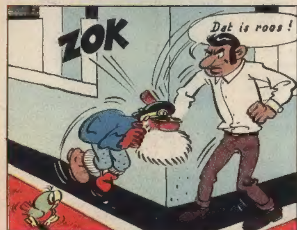

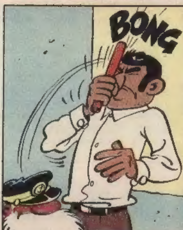

... dank zij de vulling in schuimrubber!... Ha! Ha! Ha!...

TAP TAP TAP TAP

PANG

Hola!

wiiiiiiw

EEN NIEUWE ZEEREUS KLIEFT DE GOLVEN

DE PAKETBOOT « FRANCE »

IN Frankrijk werd een nieuwe zeereus op het getouw gezet, die de « Ile de France » en de « Liberté » moet vervangen. Men hoopt de nieuwe, moderne paketboot te kunnen afwerken voor het einde van het jaar 1961.

300 METER LANG EN 30 KNOPEN

DE « France » zal het uitzicht hebben van de vroegere « Normandie ». Hij heeft twee schouwen, is ongeveer 300 meter lang (de grootste paketboot van Engeland, de « Queen Elizabeth » meet 314,15 m en de « Normandie », die eens de blauwe wimpel kon veroveren, 313 m). De breedte van de « France » bedraagt 33 m. (« Normandie en « Queen Elizabeth » 36 m.) Het schip is zo hoog, of indien je wil zo diep, als een building van zeven verdiepingen. De tonnemaat bedraagt ongeveer 52.000 ton. De snelheid bedraagt 30 knopen. Het verbruik van zware olie zou veel geringer zijn voor de « France » dan voor de vroegere « Normandie ».

De nieuwe paketboot zal genoeg brandstof (8660 ton) meenemen om van Frankrijk naar de Verenigde Staten en terug te varen. Dit zou een besparing betekenen van 15 %. De « France » is zodanig ingericht dat hij per jaar méér passagiers zou kunnen vervoeren dan de « Ile de France » en de « Liberté » samen.

WAAROM NIET MET ATOOM ?

DE propulsiekracht van de nieuwe paketboot zal sterker zijn dan 150.000 PK. en vier schroeven doen draaien. De machines en de ketels zijn van het klassieke type, maar alles zal zodanig ingericht worden dat men later eventueel enkele stukken van de motoren kan vervangen door reaktors voor kernenergie. Dit staat echter nog niet vast, want veel deskundigen zijn de mening toegedaan dat de kernenergie hier niet lonend is en men zich best aan het klassiek systeem houdt.

CINEMA EN ZWEMBAD

DE « France » zal uitgerust worden met twee paar stabilisators, zodat men het wiegen van het schip minder zal voelen. De romp heeft negen bruggen en wordt in kajuiten verdeeld bij middel van veertien waterdichte beschotten van een modern type.

Twee duizend passagiers kunnen er een plaatsje vinden, 500 in eerste en 1.500 in toeristenklasse.

De passagiers krijgen een cinema met een cinemascope-scherm, twee zwembaden, een overdekt en een onder de blote hemel op het achterdek geplaatst. Alle kajuiten, ook die van de bemanning zijn airconditioned. Er zijn garages om een aantal grote auto's mee te nemen. Alle installaties en alle kajuiten zijn speciaal beschermd tegen brand.

BIJ DE KOPPENSN

HET is een vrouw, nl. Françoise Girard, die haar tenten opsloeg op Nieuw Guinea en er geruime tijd verbleef om de zeden en de gewoonten van de inboorlingen te leren kennen. Zij bracht van Nieuw Guinea niet alleen foto's mee, maar ook in hout gesneden beeldjes, gebruiksvoorwerpen en wapens die een beeld vormen van het leven in dit nog bijna onbekend land.

Een van de fraai versierde haken die aan een balk wordt bevestigd en waaraan men alles wat waarde heeft ophangt.

AMUNDSEN VEROVERDE DE ZUIDPOOL SCOTT VOND ER DE DOOD

VERMITS we toch reeds op Nieuw Guinea zijn, wagen we het nog een stapje verder door te dringen in een nog bijna onbekend gebied, een gebied waar zo pas — en dit voor het eerst in de geschiedenis — een vliegtuig is geland. Je hebt het geraden, we hebben het over de Zuidpool. Waar thans het vliegtuig is geland, stonden eens Roald Amundsen, die de Zuidpool veroverde, en Walter Scott, die de dood op zijn weg vond...

Reeds als kleine jongen tuurde Roald Amundsen over zee en droomde van verre landen. Hij mocht af en toe mee voor een tocht, want zijn vader was reder. Van schepen, van het water, de wind en het ijs wist Roald dus heel wat af alvorens hij de lange tocht naar de Zuidpool ondernam. Op 10 oktober 1911 (dat is het voorjaar aan de Zuidpool) landde Amundsen met drie vrienden en vijftig honden, met sleden en ski's in de Walvisbaai. Nu begon de helse tocht door een maanlandschap waar geen leven meer woonde, waar niets was en niets is dan sneeuw en ijs, stormen en koude. Roald Amundsen en zijn vrienden bereikten de Pool na acht en dertig dagen en plantten er op 14 december 1911 de vlag van Noorwegen.

Walter Scott wilde ook naar de Zuidpool en in 1911 lag zijn basiskamp op nauwelijks tweehonderd kilometer van dat van Amundsen. De slede met motor, die Scott had meegebracht, was onbruikbaar want de motor was niet bestand tegen die helse temperatuur. Ook de kleine paarden, door Scott met veel moeite tot op het ijs gesleept, stierven van koude. Walter Scott en zijn vrienden waren nu op eigen krachten aangewezen en worstelden dag en nacht tegen de vijandige elementen en een temperatuur van —50°. Toen ze de Zuidpool, hun einddoel, bereikten stond daar reeds de vlag van Noorwegen geplant. De terugweg was vreselijk en ten slotte behaalde de koude dood de overhand.

De moedige Walter Scott en zijn koene helpers vonden hun laatste rustplaats in het ijs om de Zuidpool. Misschien gelukt men er eens in dat ijs te doen smelten en het land dat, volgens de geleerden, niet dood is, maar slechts « slaapt » tot nieuw leven te wekken.

ELLERS VAN NIEUW GUINEA

ZIJ ETEN KAMHAGEDISSEN EN SCHILDEREN OP DE ROTSEN

NIEUW GUINEA is na Groenland het grootste eiland ter wereld en het ligt in de Stille Oceaan. Er wonen ongeveer 1.300.000 Papoea's en verder dwergstammen wier aantal men moeilijk schatten kan. Dwars door het eiland in west-oostelijke richting loopt een bergketen met besneeuwde kruinen. Sommige bergen zijn 5.000 meter hoog. Aan weerszijden daarvan heeft men moerassige laagvlakten met een vochtig, tropisch en ongezond klimaat. Het westelijk gedeelte hoort toe aan Nederland, het oostelijk gedeelte bestaat uit het Australisch territorium Papoea en het Australisch mandaatgebied.

Françoise Girard woonde eerst bij de *Buang*, hoog in de bergen, die kamhagedissen eten. De mannen wonen in een gemeenschappelijke woning die uitgeeft op een grote, openbare plaats waar er gedanst wordt. Rond dit plein liggen de woningen van de vrouwen. Ze leven armoedig, ze kunnen niet weven, geen manden vlechten of potten bakken. Ze lopen naakt of dragen een ruw kledingsstuk, gemaakt uit boomschors. De *Buang* begraven hun doden in de rotsen en versieren de rotswanden met primitieve tekeningen.

BIJ DE KOPPENSNELLERS

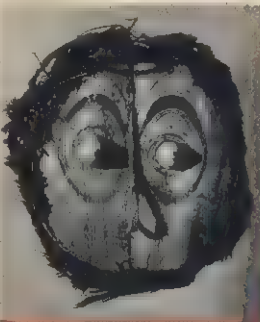
IN de vallei van de Sepik, een stroom die 1.000 km lang is en zes maanden van het jaar uit z'n bedding treedt en overstromingen veroorzaakt, wonen stammen die rijker zijn dan de *Buang*, alhoewel ook zij nog in het Steentijdperk leven en het metaal hen onbekend is. Ze voeden zich met vis en met de vruchten van de broodboom.

De vrouwen vervaardigen visfuiken en netten en gaan iedere morgen op visvangst uit. De mannen bewerken het hout, ze maken al het huishoudelijk gereedschap en ook muziekinstrumenten. De huizen staan bij elkaar en vormen kleine dorpen tegen de bergflanken. Ze rusten op hoge palen om hen tegen het water van de Sepik te beschermen en één woning herbergt meer dan een familie.

Vroeger waren deze volkstammen koppensnellers. Op alle uren van de dag kan het hoofd van een voorvader, of dit van een vijand, nuttig zijn, omdat men aan dit hoofd een geheimzinnige, magische kracht toekent. Het klein meisje dat voor de eerste keer mee op visvangst gaat, neemt een hoofd mee; de jongen, die wordt ingewijd in de geheimen van de krijgskunst, moet een hoofd bij hebben. Alle godsdienstplechtigheden spelen zich af voor de koppen van vijanden of voorouders. Vroeger ondernam de stam nu en dan een raid naar een andere stam om een gevangene te maken. Het hoofd van deze arme duts kwam in het « Huis van de Geesten » terecht, het overige werd opgepeuzeld. Het eten van mensenvlees is bijna altijd een ritueel. De koppensnellers geloven vast dat de krachten van de gevangene, die zij opeten, in hen overgaan.

ZIN VOOR DECORATIE

IN de huizen zelf ziet men een heel reeks haken die dienen om alles wat enige waarde heeft aan op te hangen : voedsel, kleren, pluimen, ornamenten, in een woord alles wat door de ratten kan opgegeten of beschadigd worden. Iedere haak wordt fraai bewerkt, sommigen met maskers, anderen met silhouetten of decoratieve tekeningen. Iedere haak is werkelijk een meesterstuk dat de smaak en de kunstzin van deze primitieve mensen verraadt. Ook de prauwen, zowel de kleine prauwen voor de rivier als de grote om op zee te varen, worden versierd en dragen een kunstig boegbeeld, meestal een vogel of een krokodil. Ook de maskers, gemaakt uit hout of uit boomschors, in helle kleuren geschilderd en opgehangen aan de gevelpunten van de woningen, getuigen voor de artistieke kwaliteiten van de bewoners van de Sepikvallei.

Een masker uit beschilderde boomschors.

Het boegbeeld van een prauw : de kop van een krokodil, de ogen zijn gevormd door schelpjes.

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

VOETBAL IN HET KASTEEL VAN LAKEN

HET bericht dat prins Alexander graag beter zou leren voetbal spelen en met dit doel een puik leermeester zocht, kwam voor mij niet onverwacht. Iedereen in ons land weet trouwens dat de prins een groot voetballiefhebber is en dat hij dolgraag de internationale matchen bijwoont. Hier heb ik dan een aardige anekdote, die ik niet zou verklapt hebben indien niet enkele vrienden-journalisten me waren voor geweest.

HET gebeurde te Antwerpen tijdens de match België-Holland die werd bijgewoond door prins Alexander. Tijdens de pauze, na de eerste speelhelft, trok José Crahay, secretaris-generaal van de Belgische Voetbalunie, een reporter bij de mouw — die op dit ogenblik zijn dorstige keel laafde — en zei hem : « Zijne Hoogheid prins Alexander wenst je te spreken ? ». Die radioreporter, want het was een radioreporter, die anders nooit naar woorden moet zoeken, stond er nu verbaasd en zwijgend bij te kijken... De rest verliep heel eenvoudig. Prins Alexander vertelde aan de reporter dat hij dikwijls naar zijn reportages luisterde en zodoende zijn geliefkoosde sport regelmatig volgen kon.

DE jonge prins neemt er dus geen genoegen mee voetbal te spelen in de dreven van het park van Laken; hij wenst méér af te kennen van de voetbalsport en kreeg nu zijn mooi aangelegd voetbalterrein. Als leermeester werd Henri Dekens verkozen, een, naar onze mening, gelukkige keuze. Dekens is klein, levendig, intelligent, nerveus en heeft reeds bewijzen geleverd van zijn kunnen. Hij was reeds oefenmeester van de Leopold Club van Brussel, oefenmeester van Anderlecht en houdt zich thans bezig met de sympatieke ploeg van Waterschei om deze in Eerste Divisie te brengen.

NAAR het schijnt heeft prins Alexander een krachtige shot wat zijn vader, koning Leopold III, ongetwijfeld genoegen doet. Koning Leopold was immers indertijd gekend om zijn harde schoppen op het doel. Jammer dat we de lessen van de meester en de vorderingen van de leerling niet van dichtbij kunnen volgen, want daarover zouden we beslist een boeiend verslag kunnen brengen. Wij zijn er van overtuigd dat prins Alexander onder de kundige leiding van Henri Dekens een zeer knap voetballer wordt !

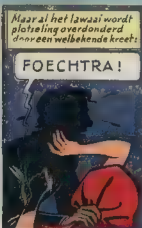
GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN

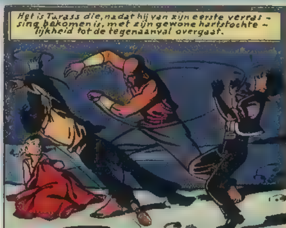

HET GEHEIM VA

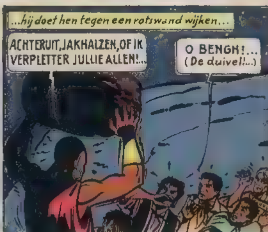
Een nieuw avontuur van Pom en Teddy met tekst en tekeningen van Fr. Craenhals.

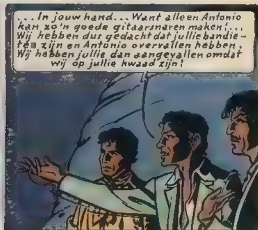

(1) Wat hebben jullie gedaan met Antonio-Arendsoog, bandieten?...

N BALIBACH

Teddy die sliep te midden van zijn vrienden Tarass, Puck en Maggy, werd plotseling door een onbekende overvallen...

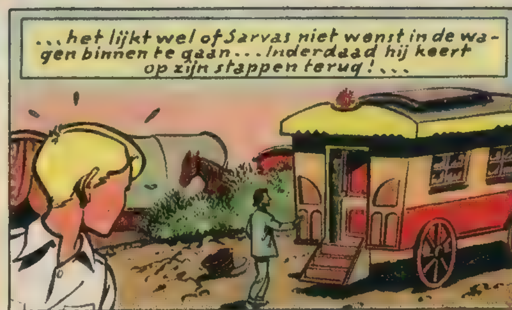

(Wordt voortgezet.)

3 piloten en 101 technici
VOOR EEN VLUCHT VAN DE JET-STRATOLINER

VELE JONGELUI KOESTEREN DE DROOM PILOOT TE WORDEN. JIJ MISSCHIEN OOK EN DAN ZAL DIT STUKJE JE BIJZONDER INTERESSEREN. WIST JE DAT DE LUCHTVAART HEEL WAT TECHNICI NODIG HEEFT EN, IN VERHOUDING, SLECHTS WEINIG PILOTEN ?

DE moderne luchtvaart is zodanig ingewikkeld dat er voor één enkele piloot dertig technici als grondpersoneel zijn ingeschakeld. Daar sta je van te kijken, hé ? Op de foto zie je de Boeing 707 « Jet-Stratoliner », een transportvliegtuig, aangedreven door straalmotoren. Voor deze reus staan er 104 mensen opgesteld en nochtans stappen er daarvan slechts 3 in de stuurhut om met de Boeing 707 door de blauwe lucht te klieven. Die drie staan op de voorgrond, het zijn de piloten. Links zie je 40 man in witte overall : de grondmekaniekers en hun chef. Zij zijn verantwoordelijk voor de goede werking van het prototype. Zonder hen is er niets mogelijk en nochtans vliegen zij nooit. In het midden, vlak achter de drie piloten, staan de 13 controleurs die verantwoordelijk zijn voor het werk van de mekaniekers. Wanneer er zich een ongeluk voordoet, worden niet de mekaniekers, maar de controleurs ter verantwoording geroepen. Links vooraan staan de 11 ingenieurs die mee opstijgen voor de proefvluchten. Zij noteren tijdens de vlucht alles wat van verre of nabij iets te maken heeft met het « leven » van het toestel, zij letten ook op de nauwkeurige werking van alle apparaten aan boord. Niets ontsnapt aan hun speurend oog. De gezagvoeder is meester na God, maar, tijdens de proefvluchten, moet hij gehoorzamen aan de test-ingenieurs. Achter deze ingenieurs staan er nog 18 ingenieurs. En wat die uitvoeren ? Zodra het vliegtuig geland is, wordt het hun eigendom. Niemand, buiten deze 18 uitverkorenen, mag het nog aanraken. Zij geven de bevelen aan de mekaniekers, zij controleren alle boordinstrumenten, radio en radar inbegrepen.

Onder het bevel van deze achttien ingenieurs werken 10 vrouwen, ze staan achteraan in het midden. Met behulp van de meest moderne electronische apparaten, interpreteren zij al de gegevens door de apparaten van het prototype geregistreerd. Dank zij het geduldig werk van deze vrouwen en de electronische toestellen, kunnen de ingenieurs alles wat niet helemaal in orde is verbeteren.

OPERATIE WAAGHALS

Hilary en Ken Dolan worden door de Oostenrijkse politie nagezet. Zij marsjeerden heel de nacht in de richting van de Oostenrijks-Joegoslavische grens...

OPGEPAST. GEVAAR !

(43) HET was even na vier uur in de morgen toen zij in het gezicht kwamen van het gehucht waarover Hilary gesproken had. In een van de vier hoeven van de kleine agglomeratie was er reeds licht. Hilary en Ken Dolan klopten aan. Zij verklaarden dat zij automobilisten waren, die door motorpech opgehouden werden, en zich graag even zouden verwarmen. In de grote woonkamer zat de boerin, een stevige vrouw van een jaar of veertig, bij het ontbijt met haar zoon, een grijsaard en een stalknecht.

(44) ONZE vrienden werden op eenvoudige en hartelijke wijze ontvangen. Men wees hen een plaats aan tafel aan en de boerin bereidde hen onmiddellijk een stevig en smakelijk ontbijt. Haar zoon, die ongeveer 15 jaar moest zijn, en ook de grijsaard vroegen de vreemdelingen waar hun auto stond, wat er aan scheelde, en wat zij van plan waren te doen ? Hilary antwoordde hen op een volmaakt natuurlijke wijze, net alsof z'n Mercedes werkelijk enkele honderdtal meter verder langs de weg stond.

(45) ALLEEN de stalknecht zei geen woord. Hij had de krant opengeplooid en las met veel aandacht terwijl hij at. Plotseling schrok Ken Dolan. Op de eerste bladzijde van de krant ontdekte hij twee foto's en daarboven een grote titel die hij ook omgekeerd gemakkelijk lezen kon : « MEN ZOEKT HEN ». Onder de foto stonden nog een twintigtal regels tekst, maar die kon Ken niet ontcijferen. Hij wist echter maar al te goed dat het hier om Hilary en om hemzelf ging en hij vroeg zich af hoe de knecht zou reageren.

(46) TOEN de man het artikel ten einde had gelezen en een aandachtige blik op de foto's had geworpen, keek hij plotseling naar onze twee vrienden. Er blonk een licht in zijn domme ogen maar hij opende de mond niet. Geen spier van zijn gelaat vertrok, het was echter alsof hij plotseling veel haastiger at. Toen de laatste hap brood naar binnen was, nam hij zijn pet, fluisterde de boerin iets in het oor en verdween. Het was duidelijk dat die man iets in het schild voerde...

(47) MET toegeknepen keel wachtte Ken Dolan tot het geluid van zijn stappen uitgestorven was om de krant, die op de tafel was blijven liggen, op te nemen. De twee foto's waren tè duidelijk opdat er enige twijfel in het gemoed van de knecht zou kunnen zijn. Wat Ken Dolan het meest opviel was het feit dat de foto dezelfde was als die welke in zijn eigen paspoort stond. Nu wist hij meteen waarom men zijn paspoort zo lang op het centraal commissariaat te Wenen had gehouden !

(48) HILARY die gezien had wat er aan de hand was, keerde zich naar zijn vriend en fluisterde hem, zo stil dat geen der aanwezigen het kon horen in het oor : « BLIJF KALM. Hij zal natuurlijk de politie opbellen. Hij heeft 10 minuten nodig om tot aan de postkantoor te geraken en het zal een uur duren alvorens de politie hier is. Op dit ogenblik lopen we nog geen gevaar. Eet rustig voort want we zullen onze krachten groot nodig hebben. Bewaar vooral je koelbloedigheid !... »

DE KRO

VERHAAL DOOR JEAN-CLAUD

De slang richtte zich hoog boven het gras op en draaide haar platte kop naar de drie jongelui. Haar twee kleine ogen glinsterden als vreemdsoortige juwelen. Chris schouderde zijn geweer en mikte naar het schommelende dier. Ze hielden alle drie hun adem in. Een schot weerklonk! De echo rolde door het woud. De slang zakte dood ineen.

– Bravo! Chris! riep Pieter.

Woonie klapte in de handen van pret en maakte een vreugdesprong. Ze voelden zich alle drie opgelucht, want het was slechts op het laatste nippertje dat ze de gevaarlijke python gemerkt hadden. Zij sleepten de slang, die ongeveer vijf meter lang was, met verenigde krachten in de prauw.

– Vooruit, jongens, we zijn weg, beval Pieter.

Woonie greep een roeispaan en zacht gleed de lichte prauw over de groen-bruine golven. Nu en dan wees Chris met de vinger in de richting van een draaikolk die langzaam voortbewoog.

Hier en daar kwam er een lange geopende muil met tanden scherp als dolken, boven het water uit. « De stroom is vergeven van die gezellige dieren », zei Chris. Dan zwegen ze weer, en dreven urenlang voort op de stroom. De dag was bijna ten einde toen de drie jeugdige reizigers, rechts aan de oever van de stroom een paar vrouwen zagen die op een primitieve houten steiger lianen vlochten.

— Zouden we hier niet stoppen? Woonie, ken jij die inboorlingen? De jonge neger beefde toen hij antwoordde:

— Dat zijn Garoendis. Ik ga niet naar hen toe. De Garoendis houden niet van de Blanken.

— Ho, zei Criss, als ze ons niet hebben willen, zetten ze ons maar terug aan de deur! We kunnen het altijd eens beproeven.

— Neen, Bwana! Soona zegt dat de Garoendis Blanken opeten. Pieter lachte hartelijk.

— Menseneters zijn het dus! Kom, Woonie, deze streek is toch reeds dikwijls geëxploreerd. Hier zijn geen koppensnellers meer.

— Soona vergist zich nooit, Bwana!

Chris sloeg de kleine neger vriendschappelijk op de schouder en zei:

— Ik zal eerst aan land gaan en jullie twee blijven in de prauw. Ik ga zonder wapen. Indien jullie zien dat het verkeerd loopt, komen jullie mij te hulp. Afgesproken?

Met tegenzin roeide Woonie de prauw tot bij de steiger, De vrouwen vluchtten en stootten korte hoge gilletjes uit. Dan kwamen grote gebronsde mannen nieuwsgierig naar de oever toe.

— Ik ga, zei Chris, verstop de geweren, je mag hen vooral niet bang maken.

Chris sprong aan wal, de mannen weken enkele stappen achteruit. Chris trad op hen toe en stak de arm op ten teken van groet. De Garoendis kenden dit gebaar want zij traden nader en begonnen allemaal tegelijkertijd te praten.

— Woonie, riep Pieter, versta je de taal van de Garoendis?

— Een beetje...

— Vertaal dan hun woorden!

De grootste neger van de stam trad nu op Chris toe. Zijn gebaren schenen vriendschappelijk.

— Hij zegt dat we welkom zijn, vertaalde Woonie.

— Kom dan maar aan wal, lachtte Chris.

Chris, Pieter en Woonie werden omringd door de Garoendis die slechts een lendenschortje droegen en een houten drie meter lange lans in de hand hielden. Ze leidden de reizigers langs een smal pad door het woud. Weldra kwamen ze aan een open plek waar hun strooien hutten in een brede kring stonden.

— Ze zien er erg vriendelijk uit, zei Pieter.

Deze woorden waren nog niet koud of achter hen weerklonk een luide schreeuw. De inboorlingen die hen omringden weken uit en zes kerels kwamen luid pratend nader. Ze droegen een vreemd voorwerp.

— De python, zei Chris. Die hebben ze in onze prauw gevonden. De chef naderde de Blanken, sprak hortend en snel en wees van Chris naar het serpent. Woonie vertaalde:

— Hij vraagt of we dat dier gedood hebben!

— Ja, natuurlijk, riep Chris.

KODILLEN VAN DE WABANGO

PASQUIEZ — GEILLUSTREERD DOOR FRED FUNCKEN

De chef bekeek de Blanken en men moest geen letter van zijn taaltje snappen om te zien dat hij erg boos en opgewonden was. Pieter lette aandachtig op het gelaat van Woonie, die luisterde naar de woorden van het stamhoofd. Woonie's gelaat drukte angst uit en was asgrauw toen hij zei:

— Het stamhoofd zegt dat we de python niet mochten doden. Het is een heilig dier... Hij zal ons straffen en die straf is...

Hij luisterde met rollende ogen naar de speech van het stamhoofd.

— En waaruit bestaat de straf? vroeg Chris rustig.

De ogen van Woonie werden groot van angst en ontsteltenis.

— De dood... Ze zullen ons alle drie doden...

★

De ongelukkigen werden aan een houten paal op korten afstand van elkaar vastgebonden. De zon daalde snel toen het stamhoofd, begeleid door enkele vertrouwelingen, op hen toekwam. Hij kruiste de armen, bekeek Pieter en sprak een ruime poos. Woonie verklaarde:

— Het stamhoofd zegt, dat we zullen sterven door het water...

— Door het water! riep Pieter angstig.

Hij begreep. De dood door het water betekende dat er geen enkele kans bestond te ontsnappen. De rivier krioelde immers van krokodillen...

— We nemen jullie mee in de prauw tot ver van de oever en werpen jullie in het water.

Chris bekeek zijn gezel. Het zweet parelde van zijn voorhoofd.

— Geen middel om er aan te ontsnappen, beste vriend. Dat heb je daarstraks al gezien. Men kan zijn hand geen halve minuut in het water houden!

— Maak de gevangenen los en leidt hen in de grote prauw.

Vijf mannen en het stamhoofd namen er eveneens in plaats. Op de oever keken de vrouwen, mannen en kinderen de ter dood veroordeelden nieuwsgierig na.

Het stamhoofd sprak enkele woorden die Woonie vertaalde:

— Ze zullen ons naar het midden van de stroom voeren. De grote python zal vlug gewroken zijn...

De prauw verwijderde zich van de oever en stak in de brede trage stroom. Pieter keek naar de laatste zonnestralen die in het water weerspiegelden. Nu en dan schuurde er een grote krokodil met haar schubbige huid tegen de prauw. Overal zag men hun lange donkerbruine lijven door het water glijden. Soms opende er een zijn geweldige muil en klapte die dan boven het water met een harde klap weer toe. Pieter bekeek zijn vriend, die beefde van schrik om hetgeen hen alle drie te wachten stond en plotseling had hij een idee. Neen, veel verwachtte hij er niet van maar hij wou het in ieder geval proberen.

— Woonie!

— Ja, Bwana!

— Zeg aan de chef dat ik tot aan de oever wil zwemmen. Als ik niet meegesleurd word door een krokodil, moet hij ons alle drie het leven laten!

Woonie bekeek Pieter verbaasd en aarzelde even alvorens die opdracht aan het stamhoofd over te maken. Deze laatste stond op, bekeek de Blanken van het hoofd tot de voeten en was blijkbaar erg verrast.

Indien de Blanke tot aan de oever kan zwemmen zonder door de krokodillen opgegeten te worden moet hij het doen.

De inboorlingen grepen Pieter en maakte de koorden los waarmee zijn handen op de rug vastgebonden waren.

— Woonie, vraag aan het stamhoofd te wachten om jullie in het water te gooien tot op het ogenblik dat ik door de krokodillen ben opgegeten.

De chef lachte en wees naar de oever waarvan zij nu een tweehonderdtal meter verwijderd waren.

— Indien de Blanke tot aan die oever kan zwemmen laat ik jullie het leven! Dan zijn jullie alle drie gered.

Pieter staarde zwijgend en lijkbleek naar het bruingroene water. Twee sterke armen grepen hem. Het moment was aangebroken. Een ogenblik stond hij nog met een voet op de rand van de prauw, dan sprong hij in het lauwe water. Iedere sekonde kon een krokodil hem verbrijzelen. Hij opende zijn ogen en zwom op ongeveer vijftig centimeter onder water. In de verte zag hij de sombere silhouet van de prauw. Met enkele krachtige slagen was hij aan de oppervlakte, ademde diep en dook weer onder, net op het ogenblik dat er rechts van hem een geweldige krokodil te voorschijn kwam.

★

CHRIS en Woonie staarden onafgebroken naar de plek waar Pieter boven gekomen was. Een minuut verliep en het stamhoofd gaf een teken. Twee mannen grepen Chris en maakten zijn handen los terwijl twee anderen Woonie bij de arm pakten. Chris keek wanhopig naar het donkere water. Pieter was verloren, en zij zouden hetzelfde lot ondergaan.

Plotseling gilde een van de inboorlingen en wees naar het water. Chris beefde:

— Pieter! riep hij.

Inderdaad, Pieter was weer bovengekomen. Niet lang echter. Dan verdween hij weer onder water. Een eind verder stak hij weer de kop boven om na enkele ogenblikken opnieuw te verdwijnen. De inboorlingen schreeuwden opgewonden door elkaar. Zoiets hadden ze blijkbaar nog nooit gezien. Het stamhoofd gaf een kort bevel en ze roeiden terug naar de oever. Pieter stak weer het hoofd boven en dook opnieuw... Op de houten steiger waren alle dorpelingen bijeengekomen en wachtten met spanning. Chris week geen oog meer af van zijn vriend die z'n doel had bereikt en zich aan de steiger optrok. Hij geloofde dat hij droomde. Was dat werkelijk Pieter! Eindelijk kon hij dan aan land springen en zijn vriend, die daar ongedeerd stond, omhelzen.

— Chris!

— Pieter!

— Hoe heb je het klaargespeeld? Ik kan het haast niet geloven!

— Ik zal het je later uitleggen, antwoordde Pieter.

De inboorlingen waren er van overtuigd dat de stroom de Blanken had vergeven, anders zou hij die vreemdelingen niet het leven hebben gelaten! Het was een reden om feest te vieren. Talrijke gerechten werden opgediend, en de inboorlingen dansten uitgelaten.

Noch het eten, noch de prachtige dansen van de inboorlingen konden Chris boeien. Hij wou weten hoe Pieter er in geslaagd was hen te redden.

— Het is eenvoudig, verklaarde Pieter, een man die veel ervaring heeft op dit gebied vertelde me eens dat krokodillen laf zijn. Ze vallen de mens slechts aan wanneer deze in moeilijkheid verkeert of zich niet meer weren kan. Nooit valt een krokodil een mens aan die onder water zwemt. Voor een krokodil is de mens dan een onbekend dier en bijgevolg gevaarlijk. Hij wacht er zich wel voor dat onbekend dier aan te vallen. Dat ik toch veel schrik heb uitgestaan kan je wel raden en voor geen geld ter wereld zou ik het willen overdoen!

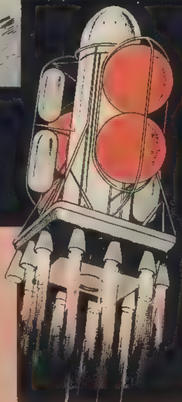
Snel! Steeds sneller!

5. HET VLIEGTUIG VOOR MORGEN

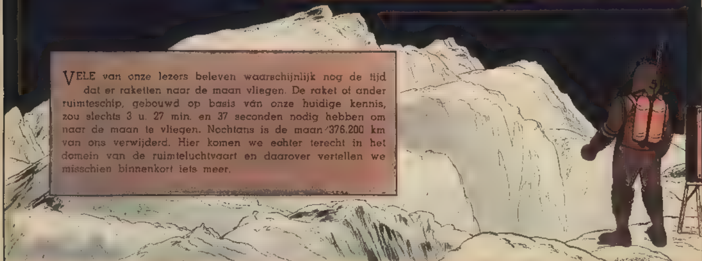

HOE ziet er het vliegtuig voor morgen uit? Het antwoord komt uit de Verenigde Staten, waar men sedert december 1955 werkt aan een torpedovliegtuig, Consolidated Vultee B 36, aangedreven met een atoommotor. Het vliegtuig voor morgen is zeer waarschijnlijk een watervliegtuig. Het gewicht van de motor met kernenergie aangedreven, verplicht de ingenieurs een formule te bestuderen, die men « gevleugelde atoompaketboot » zou kunnen heten. Ze landen in zee of op kunstmatig aangelegde meren die men aquadromen noemt. Ze zouden veel goedkoper zijn dan de eindeloos lange betonnen startbanen. De Amerikanen werken reeds aan een watervliegtuig met atoom, de Sea Dart XF 2Y-I.

DE liefhebbers van het klassieke landvliegtuig pakken uit met hun spectakulair ontwerp. Ze willen raketvliegtuigen bouwen die vertikaal stijgen en landen. Grote vlieghavens worden dus overbodig. Eigenlijk gaat het hier niet meer om één, maar om twee boven elkaar geplaatste raketten. De onderste is de draagraket en in de bovenste nemen de passagiers plaats. 130 seconden na de start keert de draag- of hulpraket terug naar de grond, terwijl de raket voor passagiers, die op dit ogenblik een hoogte bereikt van 20.000 m, alleen haar weg voortzet met een snelheid van 12.000 km per uur. Nu stuurt de piloot zijn raket naar een hoogte van 45.000 meter en dan schakelt hij de motoren uit. Hij heeft trouwens geen brandstof meer. De raketmotoren hebben in die korte tijd 220.000 liter brandstof verbruikt. De raket glijdt nu over een afstand van 240 km naar het doel. Met deze raketvliegtuigen kan men de afstand London-Sidney (Australië) in 3 u. 30 afleggen

VELE van onze lezers beleven waarschijnlijk nog de tijd dat er raketten naar de maan vliegen. De raket of ander ruimteschip, gebouwd op basis van onze huidige kennis, zou slechts 3 u. 27 min. en 37 seconden nodig hebben om naar de maan te vliegen. Nochtans is de maan 376.200 km van ons verwijderd. Hier komen we echter terecht in het domein van de ruimteluchtvaart en daarover vertellen we misschien binnenkort iets meer.

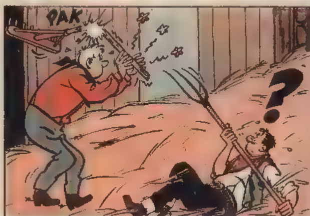
DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE TWEE GEZICHTEN VAN KID ORDINN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

In de schuur vecht Joe hardnekkig tegen één van de twee Kid Ordinns...

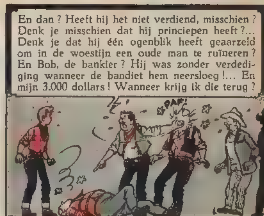

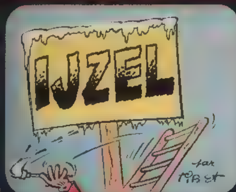

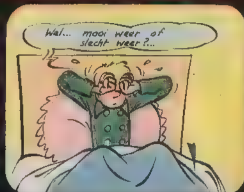

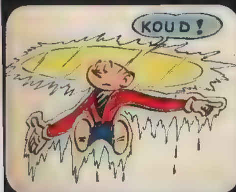
(Wordt voortgezet.)

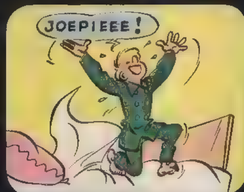
Onze tekenfilm voor alle jongens van

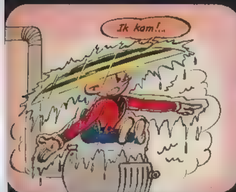

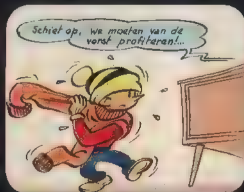

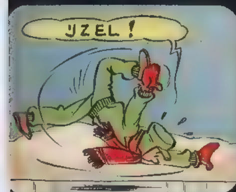

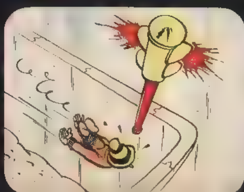

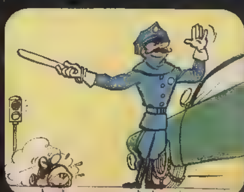

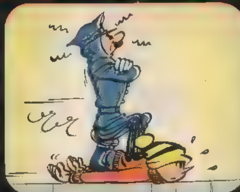

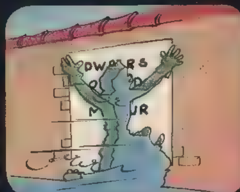
7 tot 77 jaar en... de anderen!

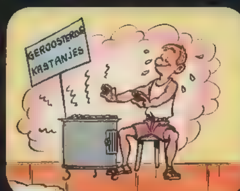

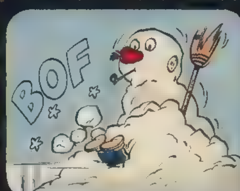

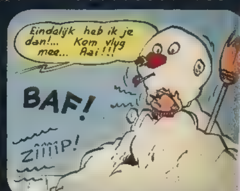

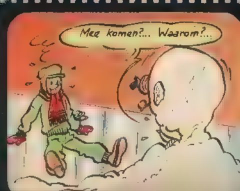

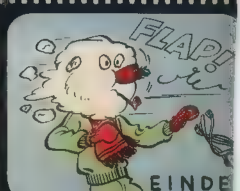

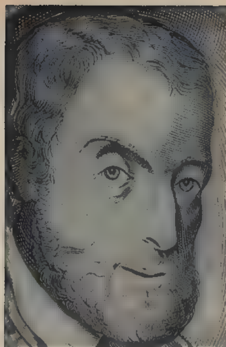

VAN EEN PRINS ZONDER LAND EN TWEE GRAVEN ZONDER HOOFD

WANNEER het goed weer is, ga ik soms 's zondagsvoormiddags naar de Oude Markt. Daar is steeds wat te zien en te horen, en uitzonderlijk kan men er wel eens een koopje doen : een antiek voorwerp of een oud boek. Zo kon ik er enkele weken geleden weer eens een mooi boek met veel platen aanschaffen over een van de meest bewogen perioden van onze geschiedenis : de XVIe eeuw. Het boek draagt als titel « De Nederlandsche Beroerten » en is met talrijke prachtige gravures verlucht, waarvan we er hier enkele afdrukken. Wanneer men deze portretten bekijkt, rijst voor onze geest een van de drama's die een grote weerklank hebben gevonden, niet alleen in eigen land, maar tevens ver buiten onze grenzen. En het feit dat mannen als Beethoven, Goethe en Schiller, en later Charles de Coster, zich voor deze gebeurtenissen hebben geïnteresseerd en ze tot thema hebben verkozen voor onsterfelijke meesterwerken, heeft er enorm toe bijgedragen het groot menselijk drama uit de XVIe eeuw onvergetelijk te maken.

WAT is er dan wel gebeurd, dat zoveel grote figuren heeft geboeid en geïnspireerd ?

Keizer Karel V, de man die zijn brieven tekende « Karel van Gent », had met liefde en zorg de kroon op het werk van de Bourgondische hertogen gezet, die moeizaam het schone rijk der Nederlanden hadden uit de grond gestampt. Het « demeurez-prince ! » (blijf-prins !) van keizer Karel V tot Willem van Oranje, bij het voeren van geheime diplomatieke besprekingen, typeert het vertrouwen dat keizer Karel V stelde in Willem van Oranje, een van de intelligenste heren van zijn Nederlands Rijk. Jammer genoeg bewaarde Karel's zoon Philips dit vertrouwen niet in Willem, en interpreteerde dezes verdraagzaamheid en streven naar instandhouding van de Nederlandse vrijheden als opstandigheid.

Wanneer de landvoogdes Margaretha van Parma de situatie in de Nederlanden niet meer meester was, stuurde Philips II de ijzeren hertog van Alva naar onze gewesten, en toen liep alles voorgoed mis. De Spaanse hertog dacht dat men onze vrijheidswil met bloed, vuur en ijzer breken kon. Maar hij vergiste zich deerlijk. Hij wilde enkele grote voorbeelden stellen om het volk te terroriseren. En daarom liet hij, door zijn Bloedraad, graaf Lamoraal van Egmont, stadhouder van Vlaanderen, een van de grootste legerleiders van zijn tijd, en de graaf van Hoorn, eveneens een groot militair en lid van de Raad van State, te Brussel op de Grote Markt onthoofden. Toen Willem van Oranje bij het naderen van het leger van Alva zijn vrienden Egmont en Hoorn uitnodigde om met hem de wijk te nemen over de Rijn en daar de tegenaanval voor te bereiden, namen de graven na enige aarzeling afscheid van de prins met de woorden : « Vaarwel prins zonder land ». Oranje betreurde het gemis aan doorzicht van zijn kameraden en groette hen : « Vaarwel graven zonder hoofd ! ».

Egmont en Hoorn, die slechts de verdraagzaamheid en de Nederlandse vrijheden hadden verdedigd, maar nooit hun eed van trouw aan Philips II hadden gebroken, betrouwden op het begrip van de vorst. Maar hun riddertrouw werd hun ondergang. Het nageslacht eert de graven als martelaars van de Nederlandse vrijheid.

JOHAN.

KONING PHILIPS II

WILLEM VAN ORANJE

KARDINAAL GRANVELLE

GRAAF EGMONT

GRAAF HOORN

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEÏLLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE EERSTE CHRISTENEN

IN Rome, de hoofdstad van het uitgestrekte Romeinse Rijk was er, zoals we reeds verteld hebben, veel weelde en ook veel armoede. De meeste Romeinen dachten alleen aan rijk worden en feesten. Die feesten eindigden meestal in ware orgieën. Er waren veel godsdiensten en tal van sekten, maar weinig écht geloof. En toen kwamen de apostelen om de leer te prediken van Christus. De leer van armoede, zachtheid, nederigheid en naastenliefde.

1. - SIMON-PETRUS

OP zekere dag, het was in de tijd toen Nero over Rome regeerde, kwam er een armzalig gekleed man naar de stad. Een bedelaar die langs de weg zat, vroeg hem : « Wie ben jij ? ». « Ik ben Simon-Petrus, een visser van Galilea ». « Kom je naar Rome om er fortuin te zoeken ? ». « Neen, ik kom de leer prediken van de Verlosser ! ». « Verduiveld, nog een ! En breng je ons misschien ook rijkdom en plezier ? ». « Neen, ik kom in naam van een God die gekruisigd werd en die leert dat men zijn evennaaste moet beminnen. Het is een leer van armoe ». « En denk je dat veel mensen je zullen volgen ? ». Simon-Petrus vervolgde zijn weg en de bedelaar zuchtte : « Arme dwaas ! ».

3. - ZIJ WERDEN VERVOLGD

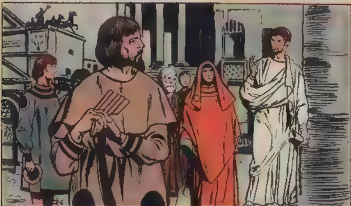
PETRUS werd gekruisigd, Paulus onthoofd — een eer voorbehouden aan de Romeinse burgers, en Paulus was een Romeins burger van aanzien. Gedurende de drie eerste eeuwen van het Christendom, werden vele christenen ter dood gebracht. Waarom ? Omdat de christenen slechts één God erkenden. Zij weigerden de keizer, die aanzien werd als een godheid, te aanbidden. Wie weigerde, verwierp meteen de grootheid en de glorie van het keizerrijk. In de ogen van de Romeinen waren de christenen slechte staatsburgers. Men moest hen uit de weg ruimen. De christen martelaren stierven al zingend.

4. - DE CATACOMBEN

OM te ontsnappen aan de vervolgingen schreven de christenen zich in als een vereniging voor begrafenissen. De christenen verbrandden hun doden niet zoals de heidenen. Zij kochten daarom uitgestrekte onderaardse begraafplaatsen. Dat waren de catacomben. Langzamerhand slaagden zij er in een onderaardse stad te maken. Verenigingen van dien aard werden door de Staat beschermd.

2. - PAULUS VAN TARSUS

ZE waren met een twaalftal en zij verspreidden zich om te verkondigen dat zij Christus hadden gekend en dat zij hem van de dood hadden zien opstaan. Simon-Petrus was hun chef en het staat wel vast dat hij door een bekeerde en stoutmoedige Jood naar Rome werd geroepen. Deze Jood heette Saulus of Paulus van Tarsus. Langzaam ontstond er in de Eeuwige Stad een kleine kern van christenen, zoals er reeds kernen bestonden in het Oosten.

5. - DE KERK

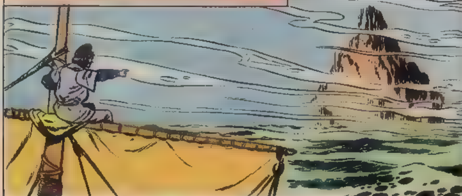
DE christenen plaatsten aan het hoofd van hun kerk een bisschop. Sint Petrus was bisschop van Rome en hoofd van de Kerk. Iedere stad had zijn bisschop en deze werd bijgestaan door de priesters en de diakens voor het prediken van de leer en voor het opdragen van de mis. Het waren de stedelingen die eerst tot het christendom bekeerd werden, pas later volgde de bevolking van het platteland.

Harald de

Snorri kreeg van koning Helge de opdracht Harald mee te brengen. Enkele snekken zetten koers naar het Misteiland...

En weldra melden de uitkijkposten het eenzame eiland te midden van de mistbanken.

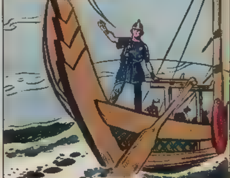

Snorri brengt de hand aan de mond en roept :

Uit de mist komen een groep schepen opdagen. Het konvooi wordt omsingeld en de zeerovers proberen de rijkbeladen schepen aan te klampen.

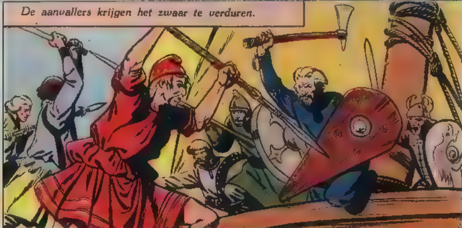
Maar plotseling weerklinkt een alarmkreet...

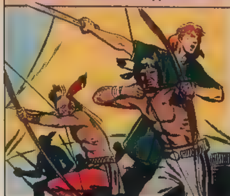

Viking

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

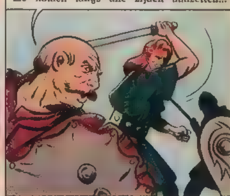

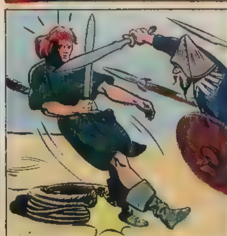

(Wordt voortgezet.)

Marc tracht sedert verschillende maanden piloot te worden bij de burgerlijke luchtvaart. Men wijst hem echter overal af. In een klein restaurant, waar hij het middagmaal neemt, ontmoet hij een vriend die hij sedert jaren niet meer heeft gezien.

MOOIE TOEKOMSTPLANNEN

De onhandige ober richtte het hoofd op, toen hij die kreet hoorde. Een sekonde las men de grootste verbazing op zijn gelaat, dan plooide dit in een brede, blije glimlach.

— Big !

Hij liet zijn baas staan en liep met open armen op Marc toe.

— Big ! M'n beste kerel ! Hoe kom jij hier ? Dat is een verrassing !

Hij klopte Marc krachtig en hartelijk op de schouder en deze trachtte in die dikke kellner zijn ronde, joviale vriend terug te vinden die eigenlijk Jan Laflamme heette, maar nooit anders dan « Pasja » genoemd werd. Hij was een ex-sergeant van de promotie « Guynemer », dezelfde als die van Marc.

Samen hadden zij, drie jaar geleden, hun insigne van piloot gekregen. In die tijd waren ze onafscheidelijke vrienden geweest. Ze hadden dezelfde kamer gedeeld, hetzelfde vliegtuig, ze hadden dezelfde monitors gekregen en dezelfde straffen. De traditie getrouw waren zij door hun oudere kameraden omgedoopt en hadden ieder een bijnaam gekregen. Onder die bijnaam waren zij door iedereen gekend. Marc heette « Big », de afkorting van « Big Chief ». Een naam die hij had verdiend met zijn harde vuisten en zijn virtuositeit als piloot. Laflamme was voor al zijn vrienden « Pasja », omwille van de pijnlijke zorg die hij aan de dag legde om zijn komfort in alle omstandigheden, zelfs in de meest onmogelijke, te verzekeren. Toen hun opleiding voltooid was, werden ze gescheiden. Marc werd naar het Verre Oosten gezonden en Laflamme naar Noord-Afrika. Ze hadden elkaar totaal uit het oog verloren en nu bracht het toeval hen weer onverwacht samen in een klein, goedkoop restaurant van Parijs.

De gebiedende stem van de baas riep Laflamme terug tot de werkelijkheid.

— Jan, ik heb je reeds honderd keer verboden je oude makkers naar hier te brengen. Vaag die stukken samen en neem je werk weer op, anders gooi ik je aan de deur !

Pasje werd bijna paars van woede en Marc moest hem stevig vasthouden om hem te beletten nog meer onheil te stichten.

— Vooruit, ouwe jongen, doe je werk. Ik wacht tot je gedaan hebt en dan kunnen we rustig praten.

★

Een uur later zaten de twee vrienden in een stil hoekje bij een lekkere fles wijn die Laflamme betaald had om hun weerzien te vieren.

— Vertel me nou eens, zo begon Marc, hoe je tussen limonade en biefstuk-frites terecht gekomen bent ?

Jan haalde treurig de schouders op.

— Een duivels ongeluk, beste vriend... Op zekere dag kreeg ik motorpech in volle vlucht. Ik deed al wat ik kon, maar niets baatte... Het toestel stortte te pletter. Ik kon er op het laatste nippertje met mijn valscherm uitspringen, maar werd zwaar gewond. Toen ik eindelijk uit het ziekenhuis kwam, was ik niet bekwaam meer een « Jet » te besturen. Bovendien werd ik verantwoordelijk gesteld voor het verlies van het toestel dat in duizend stukken uit elkaar gespat was... Ik had nochtans geen enkele fout gemaakt en al gedaan wat mogelijk was om m'n « Jet » te redden. Je kent me, nietwaar, in plaats van me hardnekkig te verdedigen, verliet ik het leger en sloeg de deur met een knal achter mij dicht... In die omstandigheden had ik geen kans als burgerlijk piloot een plaats te vinden... en ik moest toch eten. Ten laatste moest ik dit werk aanvaarden, omdat ik niets anders vond. M'n baas is een braaf man al schreeuwt hij af en toe moord en brand. Het is een oud-piloot, een pionier uit de goede, oude tijd toen het vliegen nog een avontuur was. Hij heeft Mermoz gekend, Guillaumet en Saint-Exupéry.

— Je vliegt niet meer ?

— Natuurlijk vlieg ik nog ! Ik kan het niet laten. Ik steek er al m'n geld in... Iedere keer ik een paar uren vrij ben, ga ik naar de Aero-club om te kunnen vliegen. En jij ?

— Ik ? Over korte tijd zal ik wellicht net hetzelfde doen.

Marc vertelde dan aan zijn vriend wat er met hem was gebeurd en hoe lang hij reeds naar een plaats als piloot zocht...

— Indien je een club kent die een opleider zoekt, zeg het me dan. Ik wil onmiddellijk beginnen.

— M'n beste kerel, als het mogelijk was zo'n baantje te krijgen, zou ik toch m'n schort aan de haak hangen en dat restaurant de rug toekeren !

Er viel een drukkende stilte en Marc balde de vuisten van machteloze woede.

— Als ik maar geld had om een vliegtuig te kopen, zuchtte hij.

— Ik zou er tien jaar van m'n leven voor geven, fluisterde Pasja, maar zelfs met een vliegtuig geraken we nergens. Geloof niet dat de « luchtdoop » zoveel opbrengt !

— Wie zegt er je dat ik enkele liefhebbers de « luchtdoop » zou willen geven ? Ik heb andere plannen. Als ik totaal ontmoedigd ben, dan begin ik daaraan te denken, ik maak die plannen telkens mooier en werk ze uit tot in de details. Ik heb alles voorzien. Als het lukt, zouden we in enkele jaren tijd een hele boel dollars verdienen !

— Wat ? Een heleboel dollars ? hakkelde Pasja met gesmoorde stem, terwijl zijn ogen rond werden van verbazing.

Marc wees naar de talrijke kleurige affiches die aan de muur hingen en een reklame waren voor verre, vreemde landen.

— Kijk !

Pasja draaide zich om en las : « Kom naar Zuid-Amerika » in grote letters geschreven op een blauwe zee, het gele zand en het schreeuwerig groen van de tropische wouden.

« Kom naar Zuid-Amerika », las Pasja en haalde ongelovig de schouders op. Wat zou dat ? Ik snap het niet.

Marc boog zich naar hem toe en met een stem die beefde van opwinding, riep hij :

— Snap je dat waarachtig niet ? Laat dan je hersens werken ! Stel je een ogenblik voor dat we een of twee vliegtuigen hebben en ons vestigen in een van de bananenrepublieken. Daar zijn er nog haast geen wegen, bijna geen spoorwegen, maar wel uitgestrekte wouden en hoge bergen die het land in twee snijden. De grote vliegtuigen van de luchtvaartlijnen die kriskras over dat uitgestrekt gebied lopen, doen alleen de hoofdsteden aan. Zie je, dat is het gedroomd arbeidsveld voor een kleine privécompagnie met enkele toeristen vliegtuigen. Zij stelt deze vliegtuigen in dienst van planters, mijneigenaars, het personeel van de petroleummaatschappijen, enz. enz. Daar zijn er veel mensen die rijkelijk zouden betalen om vlug en veilig grote afstanden te kunnen afleggen. Ongelukkig genoeg hebben wij geen vliegtuigen en ook geen geld om die te kopen... Daarom komt er van mijn mooie plannen niets in huis.

Pasja knikte en antwoordde :

— Ja, maar als we het geld hadden en als we ergens een vliegtuig goedkoop zouden kunnen opdiepen, dan is het nog niet in Zuid-Amerika. Die bananenrepublieken liggen niet vlak bij de achterdeur !

— Ook daaraan heb ik gedacht en... ik heb dit probleem opgelost. Als we het verstandig aan boord leggen, vinden we wel een publiciteitsfirma die geld schiet om een vlucht over het zuidelijk gedeelte van de Atlantische Oceaan te betalen... Laat dat maar aan mij over !

Pasja vond geen woorden meer en stotterde :

— Hoe ?... Jij... jij... wilt... wilt... over de grote plas met een toeristen vliegtuig ? Je bent stapelgek !

— Niet gekker dan Jean Batten en Maryse Bastie. De eenmotorige toestellen van toen waren niet zo veel waard als de toeristen vliegtuigen van thans. Wat zij konden, kunnen wij ook. Het is slechts een kwestie van brandstof en die moet je in hulpreservoirs kunnen meedoen, die je buiten aan je toestel bevestigd.

★

DE geestdrift waarmee Marc zijn plan verdedigde werkte aanstekelijk. Alhoewel Pasja er uitzag als een rustig, bezadigd man, was hij de « waaghals » van de compagnie geweest en het stoute plan van zijn vriend schudde in hem de herinnering aan de meest gedurfde vluchten van zijn loopbaan wakker. Z'n ogen werden nog kleiner en hij lachte zacht, terwijl hij z'n brede hand uitstak :

— Ik ben je man ! Je hebt me kunnen winnen voor dat gek idee. We doen het !

— Het doen ? Maar we hebben geen vliegtuigen !

Pasja sprong op als door een veer bewogen en zijn gelaat straalde toen hij antwoordde :

— Ik meen te weten waar we die kunnen vinden. IK zal me daar terstond mee bezig houden. Een beetje geduld, vriend, en... wie weet !

DE VOLGENDE WEEK :

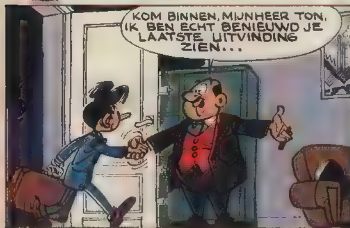
DE MAN DIE MERMOZ KENDE

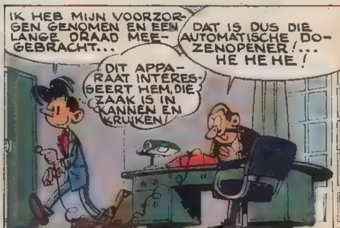

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

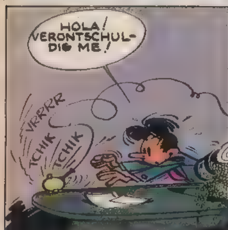

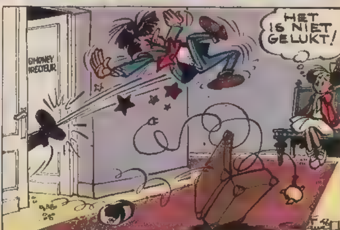

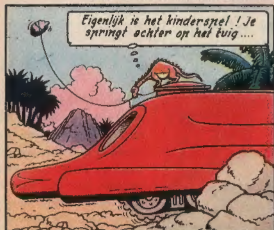

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lollo wil Lambik helpen en zij besluit de zwevende steen te gappen die in de handen is van de twee bandieten.

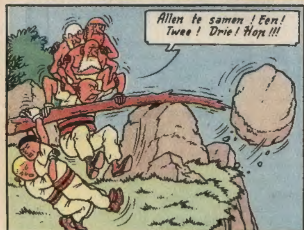

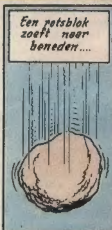

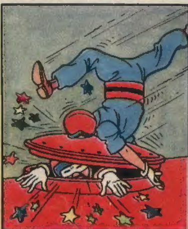

(Wordt voortgezet)

ZWEVENDE SCHILDERS

ONDER deze titel brachten we reeds in nr 46 van 15 november van vorig jaar een stukje over schilders die te Yvetot bij Rouen, in Frankrijk, het 23 meter hoge plafond van een kerk hebben geschilderd en daarvoor niet een klassieke steiger gebruikten maar een luchtballon. De schilders stonden op een plankier dat aan de luchtballon was bevestigd. Zij werkten aldus hoog en droog. Onnodig te vertellen dat deze nieuwe en eenvoudige metode om een plafond te schilderen veel belangstelling verwekte.

— Nu, we kunnen altijd hopen dat het een fruitboom is !

DE TERMIETEN MAKEN HET TE BONT !

TERMIETEN zijn er ernstig mee begonnen de fondamenten van de twee villa's, waarin Napoleon verbleef toen hij in ballingschap was op het eiland Elbe (1814-1815), stuk te vreten. Men heeft thans de strijd aangebonden tegen deze termieten, want men wenst de voormalige residenties van Napoleon nog een tijdlang te bewaren.

DE 400 METER HORDEN

TWEE vrienden wonen de 400 meter horden bij en de ene zegt tot de andere :

— Hé, kijk ! Die komt eerst toe, die met zijn rode halsdoek om !

— Onzin, antwoordt de tweede, dat is geen halsdoek, dat is z'n tong !

MELK OF DRUIVEN ?

BIJNA overal ter wereld wordt er in de scholen melk uitgedeeld. In Frankrijk ook. Sommige kinderen weigeren echter halstarrig melk te drinken; ze lusten ze niet. Deskundigen hebben thans iets gevonden om de melk voordelig te vervangen; namelijk door bonbons die druivensap bevatten. Wij zouden de bonbons verkiezen !...

DE POS

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

« Twee Kleine Beertjes »

EEN van de knapste fotografen is ongetwijfeld Ylla, een dame die zich in dierenfotografie heeft gespecialiseerd en op dat gebied werkelijk verbazende resultaten heeft bereikt. Ze is jammer genoeg, evenals verschillende andere grote fotografen uit de jongste jaren Werner Bischof, Frank Capra, Jean-Pierre Pedrazini, Jean Roy en David Seymour, bij het vervullen van haar arbeid om het leven gekomen. Het boekje dat ons thans door de uitgeverij Elsevier in Nederlandse vertaling toegestuurd werd, krijgt er des te meer waarde om, aangezien wij van deze grote fotografe geen nieuw werk meer mogen verwachten. De uitgave van « Twee Kleine Beertjes » werd schitterend verzorgd : het boekje wordt gepresenteerd onder een mooi gekleurd omslag, het schutblad biedt een extra berenspelletje aan, de tekst werd vlot en vrolijk vertaald door Jan Van Den Berg en de foto's zijn prachtig afgedrukt op mooi glanzend papier. « Twee Kleine Beertjes » is een extra geschenkboekje waarmee wij kleine broers en zusjes veel genoegen zullen doen. Prijs : 75 F.

DE OLYMPIADE

DE Olympische Spelen zijn dus weer achter de rug en een aantal nieuwe rekords werden gevestigd. Men vraagt zich af of dat nooit ophoudt ! Een voorbeeld : De 800 meter werden in 1900 te Parijs door de overwinnaar afgelegd in 2 min. 1,4 sek. Dit jaar was de tijd te Melbourne 1 m. 47,4 sek. Bij het hoogspringen, verspringen, enz., enz., kan men vaststellen dat de mens steeds hoger en verder springt. Het is doodjammer dat de Grieken ons van hun Olympiade's niet dergelijk cijfermateriaal hebben nagelaten. Een van de weinige gegevens hieromtrent luidt als volgt : In 776 voor Chr. won een zekere Coroebus een wedloop over een afstand die met honderdvijftig meter in onze dagen overeenkomt, in de tijd van de volle maan ! Toen hoorde er bij de Olympiade blijkbaar nog romantiek !

NIEUWS IN

● In de Zoo van Parijs is men ernstig bezorgd om het lot van de pingoeins, die een groot te kort hebben aan de scherpe lucht van de poolstreken. Men zal hen voortaan iedere dag een rantsoen zeelucht geven die veel jodium bevat en hoopt de pingoeins aldus kloek en gezond te houden.

● De Londenaars werden vergast op een niet alledaags tornooi in de welsprekendheid... gehouden

EEN ELEKTRONISCH ADVOKAAT

HET laatste snufje op het gebied van elektronika is de « elektronische advokaat » die in Frankrijk gebouwd werd. Deze robot-advokaat lost alle problemen van internationaal recht op. Het volstaat hem de elementen van het probleem voor te leggen in de vorm van steekkaarten.

Tilion

HET KORT

door honderden papegaaien! De overwinnaar was een papegaai die 182 woorden in minder dan vijf minuten afdreunen kon!

● De Amerikaanse soldaten krijgen naar het schijnt eerlang een geweer uit plastic en aluminium dat slechts drie kilo weegt en, dank zij z'n lichtheid, op het water kan drijven. Men kan er verder mee schieten dan met alle bestaande geweren.

WIE TANDPIJN HEEFT...

moet dit lezen: De tandartsen van Stockholm hebben zich de nieuwste boormachine aangeschaft, die uitgevonden werd door Dr Norlen. Met deze machine heeft de patient helemaal geen pijn. Ze draait met een snelheid van 50.000 toeren per minuut, en boort de tanden vijf maal sneller uit dan de machine van het klassieke type.

DE EERSTE VLIEGHAVENS VOOR ATOOMVLIEGTUIGEN

DE plannen voor de eerste vlieghavens welke atoomvliegtuigen kunnen herbergen liggen klaar. De Amerikaanse militaire luchtvaart kreeg 11 1/2 miljoen dollar toegewezen om ze te bouwen. Zo een vlieghaven zal uitgerust worden met een speciale dienst voor de controle van de atoomuitstralingen. Specialisten moeten de radioactiviteit zorgvuldig detecteren en verwijderen voor het opstijgen en na de landing van ieder vliegtuig. De loodsen voor de atoomvliegtuigen worden onder de grond aangelegd.

MEESTER MUS MAAKT SCHOOL!

JE hebt natuurlijk Meester Mus in zijn element gezien vorige week. Wel, onze goede vriend maakt school want uit Indianapolis (USA) wordt ons gemeld, dat een scheikundige firma een chemisch preparaat ter beschikking heeft gesteld van de geleerden, dat een revolutie kan teweeg brengen in de plantenwereld. Met dit preparaat zouden de planten nl. VIJF MAAL ZO SNEL GROEIEN als onder normale omstandigheden!

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

Ben je ondankbaar?

12 JA: De mensen die in je omgeving leven moeten zich dikwijls ontmoedigd voelen. Het is werkelijk niet mooi van je dat je nooit dankbaarheid toont. Beter je vóór het te laat is. Ondankbare mensen zijn niet sympatiek!

8 TOT 11 JA: Je mag je dankbaarheid wel meer dan eens in het jaar tonen. Je eten is klaar als je thuiskomt, je kleren zijn altijd gewassen en gestreken en, voor zo ver ik weet, ligt het geld niet voor het rapen. Men moet er hard voor werken. Heb je daaraan reeds gedacht?

4 TOT 7 JA: Denk eens meer aan de armen en diegenen die zelfs niet het noodzakelijke hebben om te leven. Jij hebt véél meer dan het strikt noodzakelijke, wees dus dankbaar voor al wat je hebt en voor al het goede waarvan je geniet.

1 TOT 3 JA: Ik wil aannemen dat je nu en dan eens vergeet te bedanken. Dat kan iedereen overkomen. Maak het vast voornemen in het vervolg oplettender te zijn.

O JA: Je bent wel een voorbeeld van oprechte dankbaarheid. We feliciteren je en we hopen dat je vrienden je voorbeeld zullen volgen.

LANGZAAM AAN

DE traditionele trage koers ieder jaar te Parijs gehouden, werd gewonnen door een Citroën [redacted] PK, die er in slaagde 600 meter af te leggen in de tijd van 1 uur 21 minuten 11 seconden. En dat zonder te stoppen! De traagste oude wagen kwam ver achter deze Citroën 2 PK. Inderdaad hij had er juist 12 m. 15 sec. toe nodig. Men kan niet ontkennen dat de moderne mechaniek een mooi ding is!

EEN HEEL WOUD KERSTBOMEN

VOOR het Kerstfeest worden er in de Verenigde Staten eventjes 28 miljoen dennen verkocht! Ze komen meestal uit het noorden van Amerika. Montana alleen levert er ieder jaar in december 3 miljoen. In de staat Pensylvanie heeft men een woud aangelegd dat ieder jaar met Kerstmis duizenden bomen leveren kan. Men noemt het «Kerstboomwoud» en het bestrijkt een oppervlakte van 10.000 hektaren.

Nog een gek rekord!

JIM ROGERS uit Colombus (Ohio) zegt dat hij het wereldrekord in trommelen vestigde. Hij trommelde gedurende 67 uur, 11 minuten en 47 sekonden zonder onderbreking.

Het weekblad «KUIFJE»: 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R.: 1909.16. — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk:* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland: Singel 353, Dordrecht. — Tel.: 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement: 5 fl. per kwartaal.*

NEDERLAND: 60 cent. - CANADA en de USA: 15 Cents.
BELGISCH CONGO en het buitenland: [redacted] F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND:

Congo	: KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk	: DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland	: INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A.	: PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Deveu. DEVEA

Publiciteit : PubliArt

10-1-57

COKES IN STOCK

DE AVONTUREN VAN KUIFJE

DOOR HERGÉ

Abdoellah heeft papier in de hoed van de twee detectives gestoken...

(1) Zie « De Blauwe Lotus ». (Wordt voortgezet.)